Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 17. *Den 1. Juni 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Præs. Orson Hyde,

afholdt i det ny Tabernakel, Salt Lake City,
Søndag Form. den 5te Oktbr. 1873.

Da denne Dags Gudstjeneste kan betragtes som en Indledning til vor Konference, der vil tage sin Begyndelse imorgen, er jeg bleven opfordret til at gjøre nogle Bemærkninger. Jeg kan ikke sige, om de ville blive faa eller mange, men lad det blive, som Herrens gode Aand vil. Det glæder mig særdeles meget at komme sammen med mine Brødre i Salt Lake City og fra de nærliggende Setlementer, og jeg antager, før vor Konference sluttes, at alle Zions Grene gjennem hele Territoriet ville tilbørligen blive repræsenterede her.

Jeg er kommen fra et Sted omtrent 140 eng. Mil Sydøst for dette. Folket i min umiddelbare Arbejdsmark, glæder det mig at kunne sige, er i Almindelighed ved god Helbred. Der er en Smule Sygdom blandt vore Børn, hvoraf nogle ere kaldte bort; men blandt den voxne Befolkning hersker der i Almindelighed god Helbred og Sundhed. Vi have havt en besynderlig Aarstid, dog en meget tilfredsstillende Afgrøde, og den smukkeste Tid for at indsamle den. Iaar have vi havt Fred med Indianerne for første Gang i et helt Antal Aar, og jeg forsikrer Eder, det er en sand Lettelse for os. Indianerne havde den Idé, at de kunde gjøre med os, som de fandt for godt, røve vore Ejendele, myrde vore Mænd, Kvinder og Børn, naarsomhelst det behagede dem, og Regjeringens Militære saa gjennem Fingre dermed, fordi de troede, den helst vilde blive os kvit; dog alligevel syntes Rødhuderne at have lidt Frygt for Følgerne af de Forbrydelser, de udøvede mod os. Men forrige Aar, da General Morrow og nogle faa Kompagnier, som ere stationerede her i Camp Douglas, kom og gjorde os et Besøg, bragte det Indianerne til at tro, at det ikke ganske forholdt sig saadan, som de i

det Første tænkte, og omendskjøndt der ingen Fægtning fandt Sted af den simple Grund, at Indianerne trak sig tilbage og skjulte sig, var dog Soldaternes Nærværelse en Beskyttelse for os, medens vi indsamlede den rigeste Høst, som nogensinde har kronet vort Folks Arbejde i hin Del af Territoriet; dette var en meget god Ting, thi Indianerne troede rimeligvis, at Soldaterne vilde revse dem, hvis de ikke opførte sig vel. Men af den pludselige og uventede Tilbagekalden af Tropperne fra vor Provins, og Regeringens øjensynlige Uvillighed i at tilstaa os nogen Godtgjørelse for aarevis ydet Militærtjeneste i Forsvaret af vore Setlementer, i hvilken Tid næsten et Hundrede af vore Mænd, Kvinder og Børn ubarmhjertigen bleve dræbte af Rødhuderne, som desforuden ogsaa frarøvede os vore Heste og Kreaturer til Værdi af flere hundrede Tusinde Dollars — vare nogle af vore Folk taabelige nok til at tro, at Indianerne vare halvt rigtige i deres Anskuelser. Lad dette være, som det vil, det er alt i en Levetid og vil tilsidst falde heldig ud. Jeg føler mig taknemmelig for at have havt Fred med de røde Mænd, og fordi de ikke siden have begaaet noget egentligt Røveri paa vore Ejendomme med Undtagelse af et Dusin eller en Snes Heste, som de have stjaalet.

Vi bestjæftige os ikke med Minearbejde i Sanpete County. Jeg er uvidende om der ere Miner dér eller ikke, vi bekymre os imidlertid ikke meget derom og ere følgelig ikke plagede af disse Folk, som fuske i Minehaandværket, af hvilke nogle, som ere blevne skuffede i deres Forventninger, have taget deres Tilflugt til at stjæle og begaa andre Forbrydelser. Vi have ikke den Klasse blandt os, og det glæder mig, thi jo flere Folk, der komme blandt os med gode og oprigtige Hjerter, desto bedre. Det gjør lidet til Sagen, om de ere Jøder eller Hedninge, naar de have et ærligt Sind, ere vi villige til at omvende dem og gjøre dem til Medlemmer af Kirken. Dette har været Tilfældet til nærværende Tid, og Følgen er, at der er meget faa Udenforstaaende dersteds.

De samvirkende Foreninger, som ere oprettede i vore forskjellige Setlementer, ere en stor Velsignelse for os. De forskaffe os, hvad vi behøve, lige til Døren, og omendskjøndt Procenterne ikke ere meget store i Favør af Aktiehaverne, yder Fordelen os, som Følge af disse Institutioners Anordning, stor Erstatning for det Kapitalforskud, som udkræves til at begynde Forretningen. Vi tiltage ikke hurtig i Rigdom, men gaa stadig fremad, i Særdeleshed naar Indianerne ikke frarøve os vort Kvæg. Vore Samvirknings-Systemer gjøre en meget sikker og god Forretning. Jeg tror ikke, at nogen af dem i Sanpete County staar særdeles meget i Gjæld til Hovedkontoret i denne Stad. Jeg har advaret dem herimod og tilraadet dem at betale ganske og fuldstændig og ikke at udkreditere deres Varer, men gjøre en nøjagtig, sikker og paalidelig Forretning, saa at Alle og Enhver kunne blive forsynede med, hvad de ønske, og om det skulde hænde, de ikke havde tilstrækkelig af, hvad vi i Øjeblikket behøve i ethvert Udsalgssted, vil man med Fornøjelse bringe os, hvadsomhelst vi maatte sende Ordre for, i Særdeleshed naar vi give dem Penge til at virke med. Dette er alt, hvad vi kunne vente. Vore Bøger ere stedse aabne og have aldrig været lukkede for Modtagelsen af Indskud, som kunne gjøres i enhver Forening i Sanpete County fra 25 Cents og opover. Vore smaa Drenge og Piger, som ogsaa benytte sig af denne fordelagtige Lejlighed, indsætte 25 Cents en Gang imellem, hvilke Indskud lidt efter lidt naa op

til et Beløb af 5, 7, 8 eller 10 Dollars; derved erholde de efterhaanden en Aktie, hvorved der er aaben Udsigt for vor Ungdom til at begynde og vise deres finantsielle Dygtighed. Dette er en Velsignelse og en Fordel for Folket.

Vel, Brødre og Søstre, jeg skal ikke udtale mig nærmere om denne Gjenstand, men vil gjøre nogle Bemærkninger om den Anskuelse, at vi ere et ejendommeligt Folk. I vide, vi ere ansete som saadant, og hvis vi betragte os fra vort eget Synspunkt, maa vi tilstaa, at i denne Henseende have de Udenforstaaende givet os et passende Navn, thi vi ere et besynderligt Folk, hvem Gud har udvalgt til at tjene og ære sig. Men Mange have gjort alvorlige Indsigelser imod dette Folks Regjeringsform; de tro, at ét Menneske er i Besiddelse af for megen Magt og udøver en Indflydelse over saa Mange, at det bliver en farlig Magt, som burde undertrykkes. Jeg læste for nogle Uger siden en Beretning fra en ærværdig Herre i Provo, og den mest alvorlige Ting, han havde at beklage sig over — og han beklagede sig over en hel Del — var den Enevælde, som existerer og er taalt og underholdt i Utah.

Jeg ønsker at tale nogle Ord i Henseende til Enevældet, hvilket er en Magt, enhver Aspirant, Politiker og Statsmand søger at opnaa. Jeg tror, at hvis Hr. Grant, saa god en Mand og saa tapper en Soldat, han end er, kunde vinde Folkets Hjerter for sig i den Grad, at det vilde samle sig om hans Fane og understøtte og opholde ham, maatte det være hans Hjertes Stolthed og Glæde. Men om noget Menneske forhindres i sit Hjertes Ønsker i saa Henseende, er det ingen Grund for, at han skulde modsætte sig Andre, som maatte være heldigere end ham i at vinde Indflydelse over sine Medmennesker. Alle Folk holde mer eller mindre af Penge, derfor grave de her i Minerne for at erholde disse. Jeg finder ingen Fejl eller ønsker at irettesætte dem for denne Virken; men deres fornemste Higen staar efter Penge. Nogle finde kun lidt, meget lidt, medens maaske Andre blive Millionærer. Lad mig nu spørge, skulle de Faa, som ere lykkelige og erholde deres Millioner paa Grund af deres finantsielle Magt, blive kastede udenfor og tilintetgjorte af de Mange, som have vundet kun nogle faa Dollars, eller som have tabt istedetfor vundet? Naar dette Princip taales i finantsielle Sager, hvorfor saa ikke, naar det anvendes paa Magt og Indflydelse i Almindelighed?

Jeg læser, at Gud i Begyndelsen skabte Himlen og Jorden. Det syntes at være en Slags Enemagt, som var beskjæftiget i den selvsamme Handling at rulle en Skabelse ind i Tilværelsen. Jeg kjender ikke, hvor megen Demokratisme eller Republikanisme der var i Begyndelsen, jeg var dér ikke, det jeg ved, eller hvis jeg var dér, er det saa længe siden, at jeg har forglemt det. At dømme efter Beretningerne, vi have om Tingene dengang, var Regjeringen et Slags Enemagts-System, og om vi se paa Tingene, som de virkelig ere, ville vi finde, at Synden kom ind i Verden og Døden formedelst Synden, og det var ved ét Menneske. O, det var sørgelig! Det drog et Slør af Mørke over Skabningens Aasyn. Det var Enemagt. Vi læse videre om en anden Enemagt, som fremkom og modsatte sig dette, og det var Herren — af et andet Slags Enevælde.

Medens jeg sammenligner disse Ting med den nærværende Tingenes Orden, som bestaar i den ganske Verden, ønsker jeg ikke at blive forstaaet, som om jeg ringeagtede vor egen Regjering, thi den er den bedste, jordiske Regjering, som findes paa denne Klodes Overflade. Den

var ordnet, dannet og opholdt i en vis Hensigt af Gud vor himmelske Fader, som jeg maaske kan være istand til at paavise, førend jeg afslutter mine Bemærkninger; men lad dette være, som Herren vil, jeg ønsker ikke at sige ét Ord mod vor Regjering, den er god og svarer til Tiderne. Men jeg betragter Tingene, som de vare fra Begyndelsen.

I vide, at da Jøderne spurgte Jesus angaaende Skilsmisse og Giftermaal, indrømmede han dem, at Moses tillod dem af visse Grunde at stille sig fra sine Hustruer, men han sagde dem ogsaa, det var paa Grund af deres Hjerters Haardhed, at Moses tillod det, men fra Begyndelsen var det ikke saaledes. Nu, om det var paa Grund af Menneskenes Hjerters Haardhed eller paa Grund af deres Blødhed, behøves ikke nærmere at paavises, men jeg ønsker at forklare Tingenes Orden, som de vare i Begyndelsen, og som de udgik fra den Almægtige. Hvad der var først, maa blive sidst, og hvad der var sidst, maa blive først — en lignende Orden i Ting, som ere blevne gjenløste, fornyede, bragte ud af Kaos og vendte tilbage til Faderen, hvorfra de udgik, thi han antager Intet, uden det er, som hvad det engang var fra hans egen Haand; Frelseren sagde: „Hver Plantning, som min himmelske Fader ikke har plantet, skal med Rod opryktes"; heraf ville I forstaa, at han ikke vil modtage Andet, end hvad han gav. Han gav os udødelige Aander og sendte dem ned paa Jorden for at iføres kjødelige Tabernakler, forventende, at de ville vende tilbage til ham, og de ville alle med en vis Forskjellighed vende tilbage til ham, som gav dem.

Verdens Gjenløser kom for at udsone for det første Menneskes Handlinger; men hvori bestod den Gjerning, han havde at udføre? Jo, for at bringe Liv og Udødelighed for Lyset, at opreise de Døde og indgyde dem Haab om evigt Liv, som sætte sin Lid til ham, dette, vide I, blev udført ved ét Menneskes Magt. I romerske Soldater, som bevogtede Graven, I Jøder, som havde en kort Triumf over hans Død, I korsfæstede, vid, at Guds Engel nedsteg og rullede Stenen fra Graven, Herlighedens Herre opstod, Dødens mørke Slør blev borttaget og gav Plads for Liv og Udødelighed, som begyndte at vise sig for Verden i den gjenopstandne Frelsers Person. Dette blev udført ved ét Menneskes Magt. Dette ene Menneske sagde i Betragtning af den Ansvarlighed, der paahvilede ham, og under Smertensangst: „Fader, vilde Du tage denne Kalk fra mig! dog ske ikke min, men din Villie!" Hvorfor modsatte ikke hin Enemagt sig Faderens Villie og sagde: „Tror Du, jeg vil nedlægge mit Liv og ofre min Tilværelse for at behage Dig? Nej, jeg har et uafhængigt Sind og en fri Villie og har besluttet at tilfredsstille dem." Det vilde have været overensstemmende med vor Tids Idér, men det svarede ikke til den evige Faders Bestemmelse, thi Øjemeder med hans énbaarne Søns Komme til denne Verden var at fuldstændiggjøre og udfylde sin Del af hint Program. „Dog ske ikke min Villie, men din!" Dette skulde være de Sidste Dages Helliges Følelse i Henseende til, hvad Himlen fordrer af os. Om Verden bespotter Dig, fordi Du underkaster Dig Guds Villie, henvis den da til Frelseren, hvis Motto var: „Dog ske ikke min Villie, men din." Hvor megen Ære og Hæder besidder ikke Verdens Frelser i den nærværende Tid? Det er udenfor det dødelige Menneskes Fatteevne. Men hvor stor vilde dens Glæde være, eller hvem blandt os vilde have faaet Frelse, hvis han havde overtraadt i sin Prøvestand og sagt: „Jeg

vil ikke underkaste mig dette Offer." Foragt ikke denne Enemagt, thi førend jeg slutter, skal jeg bestræbe mig paa at bevise Eder, at enhver Adams Søn eller Datter vil blive nødt til at bøje sig for den, og jo mere de modsætte sig den, desto haardere vil det blive for dem engang at maatte underkaste sig. Lad os undersøge det paa en rolig Maade og se det i dets rette Lys.

Jeg ønsker nu, mine Venner og Brødre, at sige Eder, at vort Land er en Republik og ikke en despotisk Magt, omendskjøndt Nogle sige, det hurtig nærmer sig dertil. Jeg kan ikke sige, hvorledes det har sig hermed, jeg er ikke nogen Politiker og ønsker heller ikke at være det. Men jeg trøster mig ved, at Herren styrer det Hele, og at han vil itide have alle Ting, som han ønsker at have dem; paa Grund heraf interesserer jeg mig kun lidt for Politik. Men én Ting vil jeg sige, og det er, at naar de Forenede Staters Regjering, omendskjøndt den er republikansk, har nogen særdeles vanskelig Sag for, ved hvilken Landets Interesser højligen staa paa Spil, lægger den Republikanismen tilside og optager Despotisme. I ville maaske antage dette for en Umulighed, men jeg vil anføre et Tilfælde for at bevisliggjøre min Udtalelse. F. Expl. Nationens Skjæbne beror paa et vigtigt, afgjørende Slag. Nu, hvad Slags Styrelse herskér der i denne Armé? De mest skjæbnesvangre Følger afhænge af Slagets Udfald, og dette Udfald beror for en stor Del paa, om den kommanderende Generals Befalinger blive efterkommede. Han lader sine Befalinger udgaa, og af hans Undergivne forlanges hurtig Udførelse. Soldaterne, som danne Armén, maa underkaste sig i enhver Henseende, de have ingen Ret i Kraft af deres egen Mening at forbigaa eller afvige fra i mindste Maade deres Befalingsmands Ordrer. Det samme er Tilfældet med de underordnede Officerer, og om nogen af dem skulle følge sin egen Fremgangsmaade, ville de blive stillede for en Krigsret og muligen skudte. Hvor er Republikanismen eller Demokratismen heri? Jeg siger Eder, at naar det kommer til et afgjørende Punkt, bliver Republikanismen lagt tilside, og Enemagten maa strengt adlydes.

Gaa, om I behage, ombord paa de Forenede Staters Krigsskibe, og hvad Slags Magt ville I finde dér? Der er igjen Enemagten herskende. Jeg erindrer at have læst en Anekdote om General Jackson, da han forsvarede New Orleans imod Englænderne. Han erklærede Byen under Krigsloven, og ved at gjøre det, sagde Nogle, at han overskred Grænserne af sin Myndighed. Jeg kan ikke sige, om han gjorde det eller ikke, det er mig desuden ogsaa ligegyldig, men under alle Omstændigheder frelste han Byen og beholdt Sejren. Under Beredelsen af Forsvaret tog han Bomulds-Baller ud af Oplagshusene og gjorde et Brystværn deraf. En vis Plantage-Ejer kom til New Orleans paa den Tid, og da han hørte, at hans Bomuldsballer vare blevne tagne af Generalen, gjorde han Ophævelser og begav sig til den Overstbefalende over de amerikanske Tropper og forlangte, at de skulde tilbagegives. General Jackson sagde: „Har De nogen Bomuldsballer i vore Brystværn?" „Ja, min Herre, jeg har mange, og de ere blevne tagne fra det Sted, hvor de vare opbevarede, uden min Tilladelse." Generalen vendte sig om til en Officer, som stod hos, og sagde: „Sergeant, forsyn denne Mand med et Gevær og en Rustning!" Gjenstandene bleve bragte tilveje. „Nu, min Herre," sagde General Jackson, „hvis De har nogen Bomuldsballer her, saa træd ind i vore Rækker

og forsvar dem." Det var Enemagt, og det var en ædel Udførelse af den; det beviste, at den kommanderende General havde Landets Interesse for Øje. I se, at naarsomhelst der er et Livsspørgsmaal paa Bane, eller Sager af megen Vigtighed ere for, maa Enemagten indføres til Trods for Alt, og det er Altsammen rigtig.

Vi forvente, at Guds Værk i de sidste Dage vil være mer vigtig og vil indbefatte flere Livsspørgsmaal end noget andet, som nogensinde er blevet foretaget eller udført paa Jorden, og følgelig vil Enemagtsystemet blive krævet i Forbindelse dermed, da Herren, som ser dette, har givet sine Tjenere Magt og Indflydelse. Have de erholdt dette ved Sværd eller Undertrykkelse? Nej, men de sikre sig dem paa samme Maade, som Solen sikrer sig sine Velyndere. I den kjølige og kolde Aarstid søge Krybdyrene og mange andre Dyr Beskyttelse i Huler og Skjulesteder af enhver Art, og de komme ikke ud derfra ved Lynets Glimt eller Himlens Torden; men naar den herlige Sols Straaler igjen varme og oplive Naturen, komme disse Dyr atter frem for at bade sig i den forfriskende Sols Straaler. Saaledes er det ogsaa med den levende Guds Tjenere. De erholde ikke Indflydelse over Mennestenes Børns Hjerter ved Sværd eller Vaabenmagt, men det er Sandhedens Lys, der virker velgjørende lig Himlens Dug og opvarmer de Sandhedselskendes Hjerter, som giver denne Indflydelse, og I og jeg holde af at være under den. Naar jeg har været i den kolde Skygge og i de gjennemtrængende Vinde, ønsker jeg at komme ud i det venlige Solskin, det er ligesaa naturlig for mig, som det er at leve, og dette er Grunden, hvorfor de Sidste Dages Hellige atter give sig under Enemagtens Indflydelse. Der er Lyset, der ere Straalerne, som varme Hjertet, opmuntre Kjærligheden, aabne Udsigterne for Fremtiden og gjøre Livet behagelig.

Jeg vil nu vise Eder, at vi Alle skulle adlyde det. Hvis I kunne frigjøre Eder for Døden og komme over Evighedens Skranker uden at gaa igjennem den skyggefulde Døds mørke Dal, da kunne I maaske undfly denne Enemagt; men i modsat Fald kunne I ikke undgaa den. Jeg vil citere nogle Steder af Skriften til Bevis for, at dette er Tilfældet. Paa den sidste Dag vil Herren samle Jordens Indbyggere ligesom en Hyrde samler sine Faar, og under Samlingsprocessen ville nogle blive samlede, som kunne lignes med Gjeder (dansk Bibeloversættelse Bukke), medens de, der ønske at gjøre Faderens Villie, ville blive kaldte Faar. En Adskillelse vil finde Sted mellem Faarene og Gjederne, Faarene ville blive stillede paa højre Haand, og Gjederne paa venstre. Det kan siges, at Gjederne ere meget gode, deres Skind nyttig og deres Kjød skikket til Føde, men de ere dog Gjeder, de ere ikke Faar, de frembringe ikke Uld, og de ere adskilte fra Faarene. Saaledes ville alle Mennesker i Verden blive adskilte, og de Retfærdige eller Faarene ville blive stillede tilhøjre og de Ugudelige eller Gjederne tilvenstre. Naar Adskillelsens Tid kommer, skulle vi se, hvem der ville og hvem der ikke ville adlyde Enemagten. Herren, den retfærdige Dommer, siger til dem ved hans højre Haand: „Kommer hid, min Faders Velsignede! arver det Rige, som Eder er beredt, fra Verdens Grundvold blev lagt. Tror I, de ville behøve nogen Paaskyndelse for at adlyde? Jeg tror ikke, de ville. Jeg haaber, jeg skal være blandt dem, og det skal glæde mig ogsaa at se Eder der. „Kommer hid, min Faders Velsignede! arver det Rige, som Eder er beredt, fra Verdens Grund-

vold blev lagt." O, glædelige Indbydelse! En himmelsk Indflydelse hviler over os, og Glædeslys udstraale fra vort Aasyn. Han vender sig derpaa til Gjederne, og istedetfor at sige til dem: „Kommer hid, min Faders Velsignede," høre de den forfærdelige Dom: „Gaar bort fra mig, I Forbandede, i den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle." Tro I, de ville gaa? Jeg er tilbøjelig til at tro, de ville blive nødsagede at gaa; jeg tror de maa adlyde denne Enemagt.

Vær ikke misfornøjet, mistænkelig eller vred, fordi Gud har oprejst Mænd og sat dem som Ledere at føre Zions Sag. Lad Gud have sin egen Maade, og det vil være til Bedste for Eder og for os Alle. De gamle Profeter vare meget besynderlige Mænd, de ønskede at have Tingene paa deres egen Vis, fordi de havde deres Bemyndigelse fra Herren, og de holdt af at udføre sine Hverv overensstemmende med hans Villie.

Forleden Dag sendte jeg en Skrivelse, en venlig Advarsel til Bladet „Sun" i New York. Den blev publiseret og, jeg tror, optaget i forskjellige andre Aviser i denne By, og igaar læste jeg Indvendingerne imod den i en af dem. Jeg vil sige Eder, hvad deres Ræsonnement bragte mig til at tænke paa. Da jeg var mellem sex og syv Aar gammel, fader- og moderløs, blev jeg ilde behandlet af Verden og voxede op lig en vild Plante med megen liden Anledning til at blive uddannet, uden hvad jeg selv erhvervede mig ved mine Bestræbelser. Da jeg var lille, erinder jeg, der var en Mand ved Navn Michael Hughes, som foregav, at paa en vis Dag, en sex Uger ra den Tid, skulde Verden forgaa. Jegr forskrækkedes, thi jeg var kun sex Aa gammel og gjorde Alt for at faa Trøst og Ro for min ængstede Samvittighed; der herskede en almindelig Frygt og Ophidselse blandt Folk over denne Profeti. I Naboskabet holdt en vis Dame ved Navn Frøken Pendison Skole, og jeg erindrer, jeg satte mig ned at udregne i mit Sind, om hendes Skole skulde standses paa den Tid, da denne Mand sagde, at Verden skulde forgaa, og jeg kom til den Slutning, at den ikke vilde forgaa, fordi Frøken P—'s Skole ikke vilde ophøre. Og da jeg læste de forunderlige Argumenter i dette Blad om Jernbaneforbindelsen og de Fordele, som samme vilde fremkalde, samt den Indflydelse, den vilde have paa „Mormonismens" Undertrykkelse, kunde jeg ikke undlade at tænke paa mine barnlige Slutninger med Hensyn til Verdens Ende og Damens Skole. Herren bekymrer sig ikke saa meget om Jernbaner; jeg tror ikke, han vil opsætte med sine Hensigter for at behage et eller andet Jernbaneselskab, men han vil gjøre aldeles som han ønsker uden Hensyn til dette eller hint.

Nu, mine Brødre og Søstre, midt under alle disse stridende Scener, som tildrage sig i vor Omgivelse, f. Ex. Mineepidemien, Spekulationer, verdslig Stolthed og Forsængelighed, som overalt tiltage i en forurolígende Grad, erindrer Frelserens Ord: „Uden I ere Et, ere I ikke mine." Udentvivl have nogle af Eder havt Kar, som indeholdt noget Olie, og maaske I have kommet deri, ved Tilfælde eller overlagt, nogle Draaber Vand, saa har det vist sig, at hvor meget I end rystede paa Karret for at faa begge Dele sammenblandet, har det dog ikke lykkedes. Hvorfor? Ere ikke begge Dele flydende Legemer? Jo, men de ville ikke forenes, fordi de ere ulige i deres Natur, hvorfor der ikke kan være nogen kemisk Forbindelse mellem dem. Jeg har hørt Mænd sige med fuldkommen Overbevisning, at de vare taknemmelige

til Herren deres Gud, at de havde et Navn og en Stilling i den levende Guds Kirke. Jeg er taknemmelig for det Samme idag. Men er det Alt? Her er en Mand f. Ex., som bliver opfordret til til at betale Tiende, og som siger: „Jeg vil betale netop saa meget, som kan tjene til at bevare det ydre Skin, mit Navn og min Karakter, men vil ikke betale fuld Tiende." En anden Mand derimod kommer frem og betaler fuld Tiende af Alt, hvad han har. Lad disse to Mænd sidde ned og tale sammen om Tiendesager, ville deres Anskuelser om dette Emne saa være ens? Kunne ikke disse lignes med hint Kar? Jo. Ere deres Hjerter, Aand og Interesser forenede? Nej, de ere lig Olien og Vandet i det samme Kar — aldeles uforenelige. Dette vil tjene til at belyse mange andre Ting, som jeg af Mangel paa Tid maa lade være at berøre. Kun én Ting vil jeg omtale, og det er i Henseende til Flerkoneri. En hel Del Mænd sige: „Jeg kan gaa fremad, kan leve meget godt, og jeg tror, jeg kun skal have én Hustru." Godt, det er Eders Privilegium, Ingen vil nøde Eder til at tage mer end én; men kunne vi med Herrens Befaling foran os ringeagte dette Princip og dog gjøre Fordring paa hans Velbehag? Hvis vi kunne, hvorfor saa ikke beholde disse Love og Anordninger i Himlen og ikke sende dem ned herpaa Jorden? Disse Befalinger ere givne til vort Bedste, til vor Frelse og Ophøjelse. Her er en Kvinde, som idet hun taler om celestialt Ægteskab, siger: „Det vil være godt for Andre, men det vil ikke være til Bedste i mit Hus; det kan være meget godt for Andre, fordi deres Følelser ikke ere saa fine som mine, de have ikke havt en saadan Opdragelse som jeg." Jeg kjender ikke Noget til, om Herren vil tage noget særligt Hensyn til, hvorledes de ere blevne opdragne, hvor fine og pertentlige vore Følelser ere, eller hvor simple og udannede de kunne være. Jeg tror, at hvis vi underkastede os Himlens Lov, vilde den forædle os og berede os til Udødelighed og et evigt Liv. Det er min Mening. Hør nu denne gode Søster, hun siger: „Den vil ikke kunne have saadan Indflydelse paa mig, jeg vil ikke underkaste mig den." En anden Søster siger: „Jeg er villig til at underkaste mig Kristi Lov." Lad disse to Søstre komme sammen og tale om Ægteskabets Lov, og se til om deres Anskuelser ville vorde éns. De ville ligesaa lidt stemme overens, som Vand og Olie vil kunne sammenblandes.

Jesus siger: „Undtagen I ere Et, ere I ikke mine." Et sort Menneske og et hvidt Menneske ere fødte i det samme Hus, men er det noget Bevis for, at de ere begge hvide eller begge sorte? Nej, det er slet ikke noget Bevis. Under Lyden af min Stemme idag findes der maaske de bedste Mænd, som nogensinde levede, og paa den anden Side maaske de sletteste, der ligeledes nogensinde have levet. Dog haaber jeg, det Sidste ikke er Tilfældet. Endvidere, om vi ere indenfor dette Hus' Vægge, er det saa givet, at vi ere af én Aand og af ét Sindelag? Nej, ikke mer end det beviser, at Olie og Vand kunne forenes. Hvis jeg forstaar det ret, saa skulle vi være forenede i Aand og Sind. Jeg erindrer engang en Mand, som kom til mig med en vandig Melon i sin Haand. Da den saa saa grøn, god og fin ud, sagde jeg: „Vi skulle rigtig delikatere os med denne Vandmelon." Men da han kom nærmere, fik jeg den bedre at se og opdagede, at den var bleven tilproppet og Indholdet udtagen, saa at han bragte istedetfor en Vandmelon — kun en tom Skal. Saaledes var Udseendet af Vandmelonen, men ak! dens Indhold var jammerlig, det var

Altsammen udgravet. Nu, det er ikke den Foreningsform, som Frelseren ønsker blandt sit Folk: den vil ikke være tilfredsstillende; det er Marven, Fedmen, vi ønske, og da kunne vi vorde Et, hvilket er, hvad Frelseren mener, naar han siger: „Uden I ere Et, ere I ikke mine." Men Torne ville voxe op med Hveden, dog erindrer, at Torne ikke ere Hvede, ligesom Vand ikke er Olie. Komme hvad der vil, Liv eller Død, eller hvadsomhelst det monne være, bekymrer Eder ikke derom, stol paa Herren, og Alt vil have et heldigt Udfald.

Jeg er taknemmelig for det Privilegium, jeg har at kunne sige nogle faa Ord. Jeg haaber, jeg ikke har fornærmet eller sagt Noget, som er imod Guds Villie, eller imod de Helliges Følelser, thi de ere ligesaa hellige for mig som Guds Lov, og jeg ønsker ikke unødvendigen at saare de Ugudelige; men jeg vil dog ikke spare eller beskjærme dem. Jeg ønsker at sige Sandheden og bære et tro Vidnesbyrd. Jeg har været i denne Kirke omtrent 43 Aar, næsten fra Begyndelsen, thi jeg blev døbt den 31te Oktbr. 1831, ordineret den samme Dag og sendt ud at prædike Evangeliet, og mer eller mindre har jeg fra den Tid af været optaget deraf. Jeg plejede at være meget virksom, men nu, da jeg er bleven gammel og svag, kan jeg ikke rejse om saadan som fordum. Jeg maa være meget varsom med mig selv og holde mig temmelig rolig. Jeg glæder mig dog i Livet og har meget god Helbred, men en Blodstigning til Hovedet bevirker en Rødme i mit Ansigt, hvilket Nogle betragte som et Tegn paa bedre Helbred, end jeg i Virkeligheden besidder. Men I vide, at alle Mænd søge at vende den bedste Side udad og Damerne ligesaa, og om Naturen har foraarsaget en sund Rødme i mit Ansigt, saa er det kun for at følge Dagens Moder — visende det Bedste udad. Gud være lovet, at det er saa vel, som det er.

Herren velsigne Eder, er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Juni.

Præsident Joseph F. Smiths Besøg i Kjøbenhavn.

Det er med sand Fornøjelse, at vi gjennem „Stjernens" Spalter tilmelde de skandinaviske Hellige om vore elskelige Brødre Præsident J. F. Smiths, G. F. Gibbs og J. F. Wells Ankomst til Kjøbenhavn Fredagen den 22de sidstleden. De arriverede over Hamburg og havde nydt en behagelig Rejse. Det var en stor Glæde for os at byde disse Brødre velkommen i vor Midte, og det kunde været ønskeligt, om deres Visit var bleven lidt mere langtrukken, men grundet paa de mange Emigrationsforretninger, som stunder til, maatte de allerede forlade os Fredag den 29de

for at vende tilbage til deres respektive Virkekredse. Ikke desmindre, uagtet deres korte Ophold blandt os, ere vi alligevel blevne storlig velsignede ved de mange Raad og Lærdomme, vi have modtaget gjennem dem saavel offentlig som privat.

Da vort herværende Konferencemøde netop indtraf paa samme Tid, har det været en hel Fest for os, grundet paa Præsident Smiths Nærværelse. Han talte flere Gange til os i det engelske Sprog, som oversattes af Brødrene, og fremsatte Principer, der vare til stor Opbyggelse for Tilhørerne. Særlig formanede han Søskende til at efterleve Visdomsordet, paa det Herren maatte velsigne dem med Helbred og langt Liv. Tillige ansporede han dem til at medbringe Slægtregister over deres afdøde Slægtninge til Zion og dér gaa i Herrens Hus og annamme Daab for dem.

Præsident Smith tilligemed hans Rejsefæller have været særdeles vel tilfredse med deres kortvarige Besøg hos os, og det vilde været dem en Fornøjelse ogsaa at have kunnet besøgt de andre Konferencer, men paa Grund af Omstændighederne lod ikke dette sig gjøre denne Gang. Vi skattere Velsignelsen af deres Nærværelse i vor Midte, og vort Haab og forenede Ønske er, at de under Herrens Varetægt og Beskyttelse maa naa Maalet for deres Bestemmelse.

Korrespondance.

Danmark.

Aarhus den 18de Maj 1874.

Ældste P. C. Carstensen.

Kjære Broder.

Nogle faa Linier fra mig ville maaske interessere Dem, og grundet herpaa vil jeg idag give en kort Beretning om mine Besøg i Aalborg og Aarhus Konferencer samt i Omegnen af mit Fødested. Paa en ret yndig Morgen den 5te ds. tog jeg i Forening med Præs. Andersen Afsked fra vore Brødre i Gøteborg og afgik med Dampskib til Frederikshavn, som var en meget behagelig Rejse. Her bleve vi hjertelig modtagne af Præs. P. C. Christensen og fortsatte videre med Jernbanen til Aalborg. Den 6te tog Br. Andersen til Strib for at besøge sine Slægtninge, hvorfra han vendte tilbage den 9de. Konferencen afholdtes den 9de og 10de og var overværet af en talrig Skare Hellige og Fremmede. Fred og Glæde herskede blandt os; og Guds Aand var i rigelig Fylde udgydt over Herrens Tjenere, som aflagde et kraftigt Vidnesbyrd for den forsamlede Mængde.

I denne Missionsmark ere 73 døbte siden sidste Konference, og der er Haab om Evangeliets videre Udbredelse. Præs. Christensen har været nidkjær i at udsprede Lyset i sin Virkekreds og har stor Indflydelse over de Hellige. Ældste A. Jensen er Omrejsende i Konferencen og har gjort god Fremgang. Broder James Hansen fra Brigham City bivaanede Konferencen og tager med til Aarhus.

Grundet paa de tilstundende Emigrationsforretninger afgik Br. Andersen til Kristiania den 12te, efterat vi havde tilbragt en behagelig Tid sammen.

Vi have prædiket Evangeliet og baaret vort Vidnesbyrd overalt, hvor vi have færdes frem. Præster, Redaktører og Lægfolk have havt Lejlighed til at høre vort Budskab, og vi have søgt efter bedste Evne at oplyse vore Medmennesker om deres vildfarne Veje. Nogle finde vi, som i Lighed med de forstandige Romere udbryde: „Vi ønske vel at høre af Dig, hvad din Mening er; thi om denne Sekt er det os vitterlig, at den allevegne finder Modsigelse" (Ap. Gj. 28, 22); og Faa blandt disse lade sig overbevise, medens Andre ere vantro. Som det var med den nazaræiske Sekt, saa er det med den mormonske: den finder Modsigelse overalt. Hvorfor? Netop fordi den ikke er af menneskelig Oprindelse. Var den af Verden, mon saa ikke den vilde elske sit Eget? Om vore Medmennesker blot vilde overveje Frelserens Ord, da vilde de forstaa, at de, naar de udspy allehaande løgnagtige Rygter om Guds Præstedømme og Folk, netop opfylde, hvad han har sagt; thi han siger: „Glæder og fryder Eder, naar Verden taler allehaande Ondt om Eder og lyver det osv."

Den 12te tog jeg med Jernbanen til Eltang ved Kolding, og derfra til Greis, Sindberg, Lindved og Bogballe for at aflægge en Visit hos mine Slægtninge og give dem mit sidste Vidnesbyrd. De modtoge mig med Glæde og vare glade ved at se mig efter en Fraværelse af 18 Aar. Jeg haaber nogle af dem ville annamme Evangeliet.

Jeg ankom til Aarhus den 14de om Aftenen; og Konferencen begyndte den 16de og sluttedes i Aften Kl. 10. Vort Forsamlingslokale var her, som alle andre Steder, for lille og kunde ikke rumme saa Mange, som ønskede Adgang. Vi have nydt en glædelig Tid blandt de Hellige, og vi have ikke faa Venner paa disse Trakter. Evangeliet har gjort god Fremgang, som vil sees af, at 117 Personer ere komne i Pagten i sidste Halvaar, og 6 ere døbte under vort herværende Ophold. Sangkoret, som staar under en udmærket Ledelse, gjorde Meget til at forhøje den behagelige Aand, der herskede i vore Sammenkomster.

Som De ser af mine Breve, er der ikke megen Sandsynlighed for, at „Mormonismen" endnu vil uddø i Skandinavien. Præs. Schade er vel agtet af de Hellige og har i Lighed med de andre Brødre gjort Alt for at fremme Sandhedens Sag i sin Arbejdsmark. Ældsterne A. Nielsen og P. C. Geertsen ere Omrejsende i Konferencen. Her er der Mange, som ransage vore Lærdomme.

En Sjælesørger søgte at overbevise en af vore Søstre om „Mormonismens" Vildfarelse, men da han fejlede i sin Bevisførelse, blev han saa forbitret, at han udbrød, hun skulde være evig fordømt, hvis hun ikke vilde tro hans Lærdomme. (I Sandhed en from Sjælesørger!).

Kjære Broder Carstensen, da Tiden nærmer sig, at De vil blive løst fra Deres Mission med Tilladelse at drage hjem til Zion, saa tillad mig her at takke Dem for det gode Arbejde, De har udført under Deres Virksomhed i disse Lande. Maa Herren belønne Dem tilligemed mine andre Brødre, som vende hjem, i dette Aar, for Eders Trofasthed og Nidkjærhed i at udbrede Evangeliets Lys. Jeg erindrer stedse de mange og glade Timer, vi have nydt i hverandres Nærværelse, samt de gode Forsamlinger, vi have overværet tilsammen.

Da jeg snart venter at se Dem, vil jeg herved afbryde. Deres gamle Venner

Schade, Geertsen samt de øvrige af Brødrene hilse Dem saa flittig. Vær nu tilsidst i Forening med mine øvrige Brødre i Nr. 14 samt alle de Hellige i Kjøbenhavn paa det Kjærligste hilset fra

Deres Broder i Kristo
C. G. Larsen.

Uddrag af et Brev,

dat. 15de April d. A., fra Lauritz Larsen, Spring City, til hans Broder Præsident C. G. Larsen, Kjøbenhavn, angaaende deres Moders Død.

Da vi igaar nedlagde vor kjære Moders jordiske Levninger i Gravens Skjød, føler jeg det som en Pligt at tilmelde Dig denne for os dybtfølende Begivenhed samt tillige ogsaa beskrive Dig hendes sidste Øjeblikke. For omtrent en Maaned siden blev hun sengeliggende, og hendes Sygdom forværredes Dag for Dag, indtil det opgik baade for hende og os, som ved baade Dag og Nat vaagede ved hendes Seng, at hendes Tid til at forlade denne Løbebane var kommen. Hun led i Førstningen betydelig af Gigt i hendes venstre Side, ledsaget af Hoste og Opspytning af Lungerne. Dog var hun, takket være Herren, ved sin fulde Forstand hele Tiden, og kunde tale ved en Hviskten lige til 2 Timer før hendes Bortgang. Natten mellem den 11te og 12te dennes blev hun meget daarlig og fik Krampe i det højre Ben. Hun var ganske urolig indtil Kl. 5 om Morgenen, da begyndte hun i Stilhed at drages med Døden, som ogsaa indfandt sig Kl. 7 Fmdg. den 12te dennes, efter haarde og lange Lidelser. Hun talte ofte om Dig og Christian samt Mary, som heller ikke havde Anledning til at se hende. Hendes hyppig udtrykte Ønske var, at vi alle maatte forblive trofaste, saa vi kunde gjensees i Opstandelsens Morgen.

I Døden hvilede der et behageligt Udtryk af smilende Tilfredshed over hendes Ansigt. Hun blev i pen Ligdragt nedlagt i en Kiste og begravedes paa den ny Kirkegaard den 14de Kl. 1½ Eftmdg. Kl. 11 Fmdg. bragtes Baaren til Forsamlingshuset, hvor en Sang blev afsungen; derpaa holdt Præs. Orson Hyde en meget opbyggende Tale over Opstandelsen for en talrig Tilhørerkreds. Blandt Andet sagde han: „Vor elskede Søster har været trofast og er død i Herren. Hun har opdraget en stor og ædel Familie. En af hendes Sønner er for Nærværende i Skandinavien som Præsident for denne Mission, to ere her som Hjemmemissionærer. Hun har efterladt sig en bedaget Ægtemage, snart at følge hende." Derfra førtes hun til Kirkegaarden, ledsaget af 26 Vogne, som alle vare fulde af Folk af alle Aldre, ligefra den graahaarede Olding til Barnet ved Moders Bryst. Begravelsen foregik med sand Højtidelighed. Jeg har indsendt Dødsanmeldelse til Deseret News og Utah-Posten, som jeg formoder, Du vil faa at se senere. Fader føler sig nogenlunde tilfreds, men vil naturligvis komme til at savne hende tidt; dog vi ville søge at gjøre ham Livet saa behagelig som mulig.

Alle i Familien ere, saavidt jeg ved, raste. Din Familie ere alle vel. Vort Forsamlingslokale er nu næsten færdig; og vi have nu den Glæde at kunne afholde vore Forsamlinger i det.

Som Du vel har seet af Deseret News, vil det første Præsidentskab afholde Todages Forsamlinger i Nephi den 18de og 19de dennes, hvortil alle af det ledende Præstedømme forventes at komme, saavel fra Sanpete som fra Juab Counties. Mange af Brødrene ville vistnok overvære Møderne, og jeg agter ogsaa at begive mig derhen. Det antages, at Hensigten med denne Sammenkomst er at belære Folkene med Hensyn til den „Forenede Orden" for om mulig at begynde at iværksætte samme i disse Byer. En Begyndelse i denne Retning har allerede fundet Sted i de sydligere Setlementer, St. George osv. Der herster i denne Tid en hel Masse Gisninger angaaende denne Orden, men endnu forstaa vi kun lidt af den, dog haabe vi at lære mer i Henseende til dette Princip. Jeg haaber dog tilligemed de øvrige af mine Brødre at være istand til at modtage hvadsomhelst der vil komme til vor Renselse og Ophøjelse i Guds Rige; thi udentvivl vil denne Orden blive en stor Prøve for Mange af os.

Foraaret er meget sildig, og vi have neppe begyndt at pløje endnu. Det har sneet baade igaar og idag, og Bjergene ere fra Toppen til Foden iklædte et hvidt Snedække. Der er Frost næsten hver Nat. Kornet staar endnu meget lavt, men begynder at stige i Pris. Det glæder mig ofte at høre fra Dig gjennem din Families Breve, at Missionen gjør Fremgang. Min Bøn er, at Herren maa velsigne din og dine Medarbejderes Virksomhed i Sandhedens Sag. Jeg hilser Brødrene og de skandinaviske Hellige saa hjertelig.

Konferencemøde i Kristiania
den 18de og 19de April 1874.

Den store og prægtige Forsamlingssal var smukt dekoreret med Blomster og Guirlander i Anledning af denne Fest. Konferencen begyndtes Lørdag Eftmdg. Kl. 4. Følgende Brødre fra Zion vare nærværende: Præsident L. S. Andersen, omrejsende Ældster C. S. Winge og E. Torgersen, Størstedelen af det lokale Præstedømme samt mange Hellige og Fremmede. Missionspræsident C. G. Larsen var endnu ikke ankommen.

Efterat Forsamlingen var aabnet med Bøn, gjorde Præs. Andersen nogle indledende Bemærkninger og udtalte sin Glæde over at have Lejlighed til at mødes med de Hellige i Egenskab af en Konference og høre Brødrenes Beretninger om Tilstandene i Missionen.

Forstanderne indgave deres Rapporter, som alle, uagtet Evangeliet havde mødt endel Modstand, dog tydede paa, at Herrens Værk gjør Fremgang. Paa sine Steder herskede der endel Dorskhed og Ligegyldighed angaaende Frelsningsbudskabet, og dette havde sin Grund i, at Præsterne nu som de Skriftkloge i Kristi Dage søgte at inspirere Folkene til at modstaa den simple og ligefremme Sandhed, af Frygt for at miste deres Løn og Almuens Agtelse, derimod paa andre Steder vare Udsigterne helt lovende. Der var kun ét Tilfælde af Bøder, som en

Broder i Odalen maatte udsone med Fængsel. Mange vare døbte siden sidste Konference og et anseligt Antal Skrifter udbredte. „Stjerne"-Abonnenternes Antal, hvoraf der var flere Udenforstaaende, var betydelig forøget. Brødrene følte glade ved at virke for en saadan Gjernings Forfremmelse og ønskede at fortsætte, hvor der skulde blive dem Plads anvist af deres Foresatte.

Zionsbrødrene fremlagde mange store og gavnlige Lærdomme, som vare til sand Opbyggelse og Opmuntring, saavel for Søskende som for de Fremmede.

Søndag Fmdg. Kl. 10 var Forsamlingssalen helt opfyldt, saa en stor Del af Tilhørerne maatte staa, og Andre kunde ikke komme ind.

Misspræs. Larsen, som samme Morgen var ankommen, optog det Meste af Tiden. Han hilsede Tilhørerne i Herren og bemærkede, at det syntes underlig for vore Medmennesker, at vi hilse hverandre som Hellige; thi Verden har tabt dette venlige og herlige Navn og føler, at den ikke er værdig til det. Dog Bibelen bekræfter, at i Midten af Tiden var dette Navn vel kjendt. Derpaa hentydede han til Zion og berettede, at Meddelelserne derfra vare udmærkede. Vore Fjender derover fnyse af Raseri, men ere nu fjernere fra deres Hensigters Opnaaelse end ved Vinterens Begyndelse. Dette viser, at Herrens Arm er ikke forkortet, men han vil fuldbyrde den Gjerning, han har begyndt. Opmuntrede de Hellige til at bede flittig; thi Bønnen udretter store Ting.

Præs. Andersen talte om vort Zions Haab og formanede til Trofasthed og Lydighed mod Herren og hans hellige Præstedømme. Mændene skulde adlyde Gud, Hustruerne deres Mænd, og Børnene skulde adlyde deres Forældre, som skulde opdrage dem i Herrens Pagt og belære dem om Sandhedens Principer, paa det vi alle i en Kjæde kunde gaa fremad og leve vor himmelske Fader til Velbehag.

Ældste Winge talte om Evangeliets første Dage i Skandinavien og den Modtagelse, det da nød. Sagde, at Profeterne havde alle seet ind i Fremtiden indtil vore Dage og forudsagt mange af disse store Begivenheder, som i nærværende Tid foregaar for vore Øjne; og i ingen Tidsalder har Herren havt et større og mer omfattende Værk at udføre paa Jorden end netop i vore Dage.

Misspræs. Larsen sagde: Himmeriges Rige lignes ved en Mand, som fandt en kostelig Perle; thi han solgte Alt, hvad han ejede for at kjøbe den; videre lignes det ved en Mand, som fandt en Skat i sin Ager osv. Guds Aand, som er os forjættet, vil lede os ind i al Sandhed, og en af disse store Sandheder er de Dødes Opstandelse, hvorom Mennestene kun have et svagt Begreb. I Begyndelsen var denne Jord herlig, og Mennesket var et rent og uskyldigt Væsen. Sygdom, Sorg og Død vare dengang ikke kjendte, men ved Synden kom de ind i Verden og over alle Mennesker, fordi de syndede alle. Lucifer, Morgenrødens Søn, var engang ved Herrens Throne, men han modsatte sig den af Herren lagte Plan til Menneskeslægtens Frelse og blev derfor nedstyrtet til Jorden tilligemed en Trediedel af Himlens Hærskarer. Han blev da Guds og Menneskenes Erke-Fjende; men Jesus Kristus, som var lydig til sin Faders Villie, kom ned paa Jorden og forsonede for vore første Forældres Fald. Han vandt Sejr og brød Gravens Baand, saa ikke Døden for evig skulde have Magt over os. Dette er et herligt Haab for de Hellige, og vi burde derfor med sand Nidkjærhed søge at tjene vor himmelske Fader. Taleren opmuntrede til vedvarende Trofasthed og til

altid at have Guds Rige for Øje, og da vilde Herren tildele os sin Aand og Velsignelse.

Ældste E. Torgersen talte om den store Naade, som var vederfaret os af Herren, uagtet vi ikke havde søgt ham. Gud havde aabnet vore Øjne for Sandheden, og derfor vare vi samlede her idag. Vi vare kaldte til at være et Lys for vore Medmennesker og burde af al vor Evne søge at efterkomme den Almægtiges Love; thi dette vilde bringe store Velsignelser over vore Hoveder. De Sidste-Dages Hellige vare et forunderligt Folk, hvis Vandel og Levevis vækker deres Omgivelsers Opmærksomhed.

Præs. Andersen stadfæstede det givne Vidnesbyrd, gjorde nogle faa Bemærkninger og velsignede Forsamlingen i Jesu Navn.

De fremkomne Forslag om at opholde og anerkjende det præsiderende Præstedømme baade i Zion og i Udspredelsen bleve enstemmig vedtagne. Nogle Forandringer bleve ogsaa vedtagne med Hensyn til det lokale Præstedømme.

Misspræs. Larsen udtrykte sin Tilfredshed med de af Brødrene givne Rapporter og følte Glæde over de gode Udsigter for Evangeliets Fremme, som Herren alene burde have Æren for. Videre udtalte han sin Tilfredshed med de gode Forsamlinger, med de arbejdende Brødre, med Præs. Andersen, med Zionsbrødrene Winge og Torgersen, med de norske Søskendes Iver i at spare til deres Udfrielse og med den hele norske Mission. Derpaa sluttede han sine interessante og opbyggende Bemærkninger med at nedbede Herrens Velsignelse over de Tilstedeværende.

Efterat Præs. Andersen havde talt lidt angaaende Sparsomhed og om at efterleve sin Religions Forskrifter, blev Konferencen foreslaaet sluttet til ubestemt Tid, hvilket enstemmig vedtoges. Taksigelse af Præs. Larsen.

Herrens Aand var rigelig udgydt over vore Forsamlinger, og Zionsbrødrene, paavirkede af den samme Aand, aflagde et kraftigt Vidnesbyrd om Frelsningsplanen og Guds Riges Gjenopprettelse paa Jorden i disse sidste Dage. Det var en sand Højtidsfest, saavel for de Hellige som for de Fremmede, der overværede Forsamlingerne.

Mandag Aften havde de Hellige paany forsamlet sig, ved hvilken Lejlighed Sangkoret under Ledelse af Br. E. Hartvigsen præsterede flere Numere af velindøvede Sange. Nogle Brødre assisterede med Strygeinstrumenter.

Onsdag Aften forsamledes Brødrene af det lokale Præstedømme paa Kontoret, hvor de bleve rigelig bespiste og tilbragte en sand Festaften i Zionsbrødrenes Selskab. De have nu annammet fornyede Kræfter baade paa Legeme og Aand til at gaa ud og søge efter Israel samt bære Vidnesbyrd om Herrens Evangelium.

Oluf J. Andersen,
Skriver.

Blandinger.

Forlist Skib. Briggen „Ceres", ført af Kapt. H. P. Lund, er ifølge „Bornh. Amtst.", paa Rejsen fra Rønne til Grønland, forlist i Isen. Mandskabet formodes at være bjerget og bragt til Sidney i Nordamerika. Skibet var assureret for 30,000

Rd., hvoraf ca. en Fjerdedel i Bornholms Søassurance-Forening. Skibet, der for ca. 4 Aar siden blev kjøbt i Hamborg af et Interessentskab i Rønne, skulde i Grønland have indtaget en Ladning Kryolith til Filadelfia.

Paa Havbunden udenfor Toruby har man ifølge „Hjørr. Av." i denne Tid opdaget nogle Kanoner, som skulle hidrøre fra et i forrige Aarhundrede forlist russisk Krigsskib. Efter hvad der fortælles, omkom hele Besætningen, 800 Mand, og disse siges at være begravede i nogle Klitbakker, som endnu kaldes Rusbakkerne. Man ved endnu ikke, af hvilket Metal Kanonerne ere; men da Orlogsskibene i de Tider som oftest vare udrustede med Malmskyts, vil man forsøge at bjerge nogle af dem, og dette kan maaske blive en indbringende Forretning.

Lars Johansens Hustru, Ane Magrethe, døde i Spring City, Sanpete Co. den 12te April efter 3 Ugers haard Sygdom.

Den Afdøde var 77 Aar og 11 Maaneder gammel, var født i Vindelev, Vejle Amt, Danmark. I August 1851 blev hun døbt af sin Søn, Ældste C. J. Larsen, og emigrerede med sin Mand til Utah 1854. Hun døde, som hun havde levet, en trofast Sidste-Dages Hellig, efterladende sig en aldrende Ægtemage, 5 Sønner, 2 Døtre og 55 Børnebørn, som alle leve i Utah. (Deseret News.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Orson Hyde	257.	Uddrag af et Brev	268.
Redaktionens Bemærkninger	265.	Konferencemøde i Kristiania	269.
Korrespondance	266.	Blandinger	271.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.